

BEROEPSBELANGEN.

SNELLE STIJGING VAN HET ARTSENTARIEF. — Naarmate de kroon daalt, wordt het tarief der artsen in Oostenrijk hooger. Te Graz werd in 1914 voor een consultatie 3 kronen betaald, voor een bezoek 5 kronen, voor een avondbezoek 7 en voor een nachtbezoek 15 kronen. Specialisten kregen het dubbele. Den 10den Mei van dit jaar was het tarief reeds 800 maal hooger geworden; den 12den Juni 1500 maal, zoodat een nachtbezoek met 12000 kronen moest worden beloond (*Wien. klin. Wochenschr.*). Ook hier blijkt intusschen, hoezeer de Nederlanders steeds tegenover hun artsen zijn te kort geschoten.

In Duitschland kunnen de artsen evenmin als anderen de stijging der prijzen bijhouden. Crediet geven beteekent verlies. Daarom wordt in de *Berliner Aerzte Correspondenz* voorgesteld, dat de Aerztekammer strookjes ter beschikking van de artsen stelt om op hun rekeningen te plakken, met de mededeeling, dat het bedrag der rekening slechts twee weken geldig blijft; wordt later betaald, dan moet het worden verhoogd.

Eveneens wordt het noodig, dat de ziekenfondsen iedere maand en niet meer om de drie maanden de artsen (per verrichting) betalen.

EEN FLINKE AANSPORING. — In het *Maandblad van de Vereeniging van Drogisten* (apothekers-assistenten) van Augustus wordt door den heer I. M. GOPPEL aangedrongen op consequente erkenning van de rechten van anderen, als men op eigen rechten aandringt. De apothekers-assistent is z.i. wel bekwaam genoeg voor den kleinhandel in geneesmiddelen; de apotheker is daarop niet eens zoo gesteld. Maar terecht beklaagt zich de apotheker, als de drogist recepten gereed maakt. *Het doktersvoorschrift, het recept, behoort in de apotheek.*

Evenzoo beklaagt zich de drogist terecht over den „handverkoop” door kruideniers en bazars. Hij voert daartegen strijd, maar die strijd moet worden gevoerd met rechtvaardigheid. Ook het verstrekken van brillen moet aan den deskundige worden overgelaten.

DE RECHTER EN DE DOKTERSREKENING. — Het *Weekblad van het Recht* schrijft:

„Het bedrag, door den chirurg als zijn honorarium te berekenen, is bij ons in den laatsten tijd het onderwerp geweest eener levendige bespreking. In Frankrijk geldt, dat de rechter geheel vrij is om dat honorarium te bepalen, wanneer daartrent een quaestie aan zijn oordeel is onderworpen. Wij wijzen nu even op een vonnis van de rechtbank van Gap van 14 Maart 1922, opgenomen in de *G. des Tribunaux* van 10. en 11 Juli. De quaestie liep over het bedrag, dat een chirurg voor eene door hem verrichte operatie mocht berekenen. De rechtbank hield bij de bepaling van het bedrag rekening met de volgende omstandigheden: 1°. de cliënt was iemand van een nederige levenspositie; 2°. bij het ernstig ongeval, hem overkomen, kon hij niet eerst onderhandelen over het te betalen bedrag of denken over het inroepen van kosteloze hulp; 3°. de geneeskundige had na de eerste onmiddellijke hulp op die mogelijkheid kunnen wijzen wanneer hij meende, dat het te betalen bedrag voor den patiënt te hoog zou worden; 4°. de geneeskundige behoorde niet tot de eerste van zijn vak, heeft geen buitengewone vermaardheid. Verder overwoog de rechtbank: „daar de geneeskunst een beroep is van algemeen nut en groote toewijding vereischt, en daarom terecht tot de meest geëerde beroepen behoort, moeten haar beoefenaars gematigd zijn de berekening van den prijs hunner diensten tegenover de geringen en armen; en wordt hun berekening een punt van geding, dan behooren de rechtbanken overdrijving in de eischen tegen te gaan, *evenals de ondankbaarheid van hen, die weigeren, zich te kwijten van een verplichting, die binnen de juiste grenzen blijft*”. De rekening werd op grond dezer overwegingen van ongeveer 2400 tot ruim 110 francs teruggebracht.

Als wij in Nederland maar blijven zorgen, dat de rechter niet noodig zal zijn om ons te herinneren aan onze verplichtingen om onze eischen niet te overdrijven, zullen wij ook zelden de hulp van den rechter noodig hebben tegen ondankbaren.

ZUINIGHEID MET GENEESMIDDELEN. — De geneeskundige medewerker van de *N. R. Ct.*, wiens anonymiteit ons minder zou hinderen, als hij niet zoo vaak van achter dat bolwerk zijn pijlen afschoot zoowel op zijn collega's in het algemeen als op bepaalde personen, die in het volle daglicht werken, zegt, hiervan afgezien, soms dingen, die onze aandacht verdienen. Zóó, als hij aandringt op zuinig voorschrijven van geneesmiddelen, want ondanks alle waarschuwingen gaan velen voort met het voorschrijven van spécialités en „verpakkingen” waar men met het magistrale recept ten minste hetzelfde zou bereiken, en dan tevens zou weten wát men voorschrijft — iets, wat enkelen onzer niet altijd schijnt te interesseeren.

Verder schrijft hij: „In aansluiting aan dit alles willen wij tot slot pleiten voor de instelling van een geneeskundig-pharmaceutische bezuinigingscommissie of bezuinigingsinspectie.

Dit voorstel, dat nauwelijks commentaar behoeft, wordt dezerzijds, zoowel aan de belangstelling van het ministerie van financiën als in de aandacht van de hoofdbesturen der Maatschappij tot bevordering der Geneeskunde en der Pharmacie aanbevolen. Er kunnen om maar één voorbeeld te noemen, nog steeds kapitalen bezuinigd worden op de exploitatie der vele rijksklinieken en rijksinrichtingen van geneeskundigen of pharmaceutischen aard, op de exploitatie van ziekenhuizen en krankzinnigengestichten. De eenige moeilijkheid is om personen te vinden, die de noodige zakenkennis aan geneeskundige kennis paren en voldoende overwicht hebben om hun meening ingang te doen vinden. Tot op zekere hoogte zou men aan deze moeilijkheid tegemoet kunnen komen door niet één of meer geneeskundige pharmaceutische bezuinigingsinspecteurs maar een kleine bezuinigingscommissie uit een of meer practische artsen en één of meer zakenmensen bestaande te beoemen. Wij zijn overtuigd dat elke bezuinigingsinspecteur met, zeg *f* 10000.— salaris, gemakkelijk een bezuiniging van *f* 100000.— op de begrooting van staat, provincie en gemeente zal kunnen bewerkstelligen”.

VRIJE GENEESMIDDELKEUZE. — In het *Pharm. Weekblad* van 29 Juli wijst H. er op, dat naast het vraagstuk der vrije artsen- en apothekerskeuze ook nog dat der vrije geneesmiddelekeuze bestaat, dat evenwijdig loopt met dat der vrijheid in keuze van geneeskundige behandeling — waarmede H. bedoelt het relletje van de drie andere H.'s.

Moet de overheid alleen ervoor zorgen, dat er goede geneesmiddelen en goede artsenijbereiders zijn, of ook ertegen waken dat onbevoegden geneesmiddelen bereiden en dat slechte en schadelijke geneesmiddelen worden geweerd uit den vrijen handel. Oppervlakkige lieden zeggen, dat ieder de geneesmiddelen moet mogen zoeken, die hij begeert. De internationale pogingen om den handel in bedwelmende middelen te regelen, het verbod van verkoop van afdrijvingsmiddelen, in sommige landen de regeling van den handel in patentmiddelen, zijn bewijzen, dat verantwoordelijke lichamen er anders over denken.

De tegenwerping, dat het verbod van sommige spécialités een aanbeveling van de andere zou zijn, geldt tegen alle keuringsdiensten en ook tegen diploma's. Niet iedere gediplomeerde is volmaakt.

Natuurlijk mogen alleen zakelijke gronden gelden bij de afwijzing van sommige middelen.

Een tweede vraag is: moeten leden van ziekenfondsen alle middelen kunnen krijgen, die zij begeeren? Om geldelijke redenen is dit ongewenscht.

De verzekerden daarentegen geven meer blijk, vrije geneesmiddelkeuze dan vrije apothekerskeuze te wenschen. H. meent, dat in de toekomst ook spécialités zullen moeten worden toegestaan, gelijk men specialisten toestaat, hoewel volgens oude begrippen ook met de hulp van den huisarts had kunnen worden volstaan.